

**АТАНАС П. СЛАВОВ, ГЕОРГИ
АРНАУДОВ
ДО ВЕЛИКИЯ СВЕТОНОСЕН
БУАРГУ-ИЛИР**

chitanka.info

„До Великия светоносен Буаргу-Илир, озаряващ с властта си Големия Юг, островите на Кораловия Кръг, и всички васални градове, и цялата Вселена.

От Могъщия Лъчезарен Дан-Саминик, разпрострял гордостта си над Небесния Лес, полуострова Северен Меч, Сребристите Полета и всички васални градове, и цялата Вселена.

Светоносни Братко,

Изпращам с най-бързия си кораб този свитък с описание на събитията, които тъй неочаквано нахлуха в живота на моята държава и целия народ на деминорите.

Но първо ще се върна към нашия разговор по време на твоето последно гостуване, което беше чест за моя дворец и държава. Тогава, светозарни Буаргу-Илир, ти изрече мисълта, че няма защо да посягаме към тайните на света, защото те са тайни на боговете и никой смъртен не знае какво да прави с тях; а и да знае, не би го направил правилно. И на нас ни стигат само знанията за небесните движения, по които може да се определи урожайт идната година. Ако си спомням, светозарни братко, аз си позволих да ти възразя, че по-далеч отива любопитството на сърцето ми; то иска да знае има ли плодородни земи около далечните слънца, мъждукащи нощем в небесната бездна, живеят ли там народи мъдри и заможни като нас и повече дори. Ти, светозарни Буаргу-Илир, след като внимателно обмисли думите ми, рече, че съвсем не искаш да подлагаш на недостойно съмнение правото ми да задоволявам страстите си. С това завърши нашият разговор, светозарни братко; ако си позволих да ти го напомня, то е, защото преди единадесет дни дойде от Северния Меч вестоносец със странно и страшно съобщение, което смути умовете и угаси спокойствието в двореца ми.

Аз заповядах на Жреца на жреците да го разпита и, останал сам, започнах да се моля пред знака на боговете, уплашен, че съм ги предизвикал с неумерена дързост. След няколко безкрайни часа при мен дойде Жрецът на жреците и рече: «Лъчезарни Дан-Саминик, вестоносецът разказа, че странна светлина озарила втората нощ на средното новолуние в пустинята, а после сияйна стрела се спуснала от небето. Той сам видял и пипнал небесния пратеник. И от разказа му разбрах, че това не ще да е знамение на боговете, защото стрелата е

веществена, може да се пипне с ръка и излъчва прохлада. Ако боговете я бяха пратили, тя щеше да е от мълнии и светлина. Разбрах, лъчезарни Дан-Саминик, че човешки ръце са я сътворили!» Тогава, светоносни Буаргу-Илир, разбрах, че прав съм бил, търсейки нощем други светове в небето. Разбрах и потръпнах, защото голямо ще да е могъществото на онези, които намират път между звездите. И заповядах да съберат войската...”

* * *

— ... нима ти не се боиш, лъчезарни Дан-Саминик?

Владетелят гледаше Жреца на жреците с тежък поглед през полупритворени клепачи. Лицето на Чиер-Иер се бе освободило от официалната непроницаемост. Насаме с императора той можеше да си позволи да бъде човек, а не изваяние. Откровено показваше, че чака отговор от събеседника си, а не от боговете. Дан-Саминик не отговори.

— Знам какво ще ми възразиш, лъчезарни — продължи жрецът. — Че имаме бързи коне и неузвими могъщи Зверове, две хиляди най-силни и опитни воители; че носим седемстотин снаряда, пълни с неугасим огън, пет Кристала, две хиляди стоманени меча и копия... кха...

— Ужасен прах — съчувствено промърмори владетелят и се опита по-плътнo да завърже завесата.

Това не помогна. Колоната вече беше навлязла в пустинята.

Пристигнаха час след зазоряване и веднага без почивка заеха позиция. Гледката беше огромна и гола. В средата на полукръга, зает от воините, мълчаливо блестеше стрелата.

На пет места заблестяха сегментните огледала на кристалите. Между тях се издигаха дългоноси балисти.

— За какво са ти балисти, лъчезарни? — учудено попита жрецът. — Не вярвам снарядите да стопят такава броня. Само кристалите... ако нещо може да помогне тук.

Той даде знак с меча. Лъчите на Кристалите беззвучно се кръстосаха върху стрелата, оставяйки по тялото ѝ нажежени димящи следи. Почти в същия миг звъннаха балистите и десет снаряда

закипяха в подножието. Стрелата се разлюля. Нещо ярко пламна около нея и сякаш с това сияние тя се вкопчи във въздуха, удържа се!...

— Виж, лъчезарни... зараства!

Браздите, прорязали тялото на колоната, изчезваха като зарастващи рани. Нов блестящ метал ги запълваше, поглъщаше уродливите ръбове на среза. Дан-Саминик отново даде знак. Този път стреляха всичките балисти. На десет крачки около стрелата земята се стопи. Разлюляна, стрелата увисна във въздуха — и най-сетне нанесе своя удар...

* * *

„... но сега, светоносни братко, когато полагам върху пергамента това съвършено истинно описание, разбирам колко са безпомощни думите и колко трудно е да ги подредя в онзи безподобен образ... Линиите на стрелата започнаха да се разливат — така трепти мечът, когато го пуснеш след добро огъване. После дойде звукът и помете всичко. Стояхме под безпощадното слънце, бавно издигащо се над хоризонта, и дори не разбрахме кога дойде вторият удар. Отначало помислих, че се появяват скулптури. После видях... но как да ти опиша видяното? Тези образи, които не приличаха на нищо или може би приличаха на всичко, се появиха пред нас, трептящи от сложни движения, предизвикващи усещания във всички сетива едновременно. Само за миг се появиха — и изчезнаха. Изчезнаха — и останаха, сякаш кристален лъч ги бе изсякъл по вътрешната повърхност на черепа ми. Не дадох команда, но воините сами прибраха мечовете си, стрелците разглобиха балистите и огледалата на кристалите, войската се строи в походна колона — и само след час стрелата, висока сто лакти, вече блестеше далеч.

— Изслушай ме, Чиер-Иер — каза владетелят.

— Нима бих се осмелил да не те изслушам, лъчезарни?

— Би се осмелил, жрецо, не хитрувай. На теб ти е позволено много. Остави ласкателствата, сами сме. И така, ти се досети какво ще ти възразя. И ще отговориш, че има предели за могъществото ни. Че ние можем да изпепелим с огнени снаряди всяка крепост, да посечем с кристални лъчи най-силната войска, можем да летим като птици и да

се бием като Зверове, но не можем да построим стрела, висока сто лакти, която да намира пътища сред звездите. И тези, които могат, знаят нещо повече от нас. И от това се страхуваш, Чиер-Иер.

— От това се страхувам, лъчезарни. Хвала на смелостта ти да поведеш войска, без дори точно да знаеш срещу какво. Но тревожи ме, че в очите ти няма капка страх!

Това беше дързост, но Дан-Саминик само въздъхна.

— Чуй какво ще ти кажа, Чиер-Иер, и не го предавай на никого. В очите ми няма страх, защото не съм научен да го показвам. Но в мислите ми няма капка смелост. Много ме е страх от онези, които са вътре в стрелата... впрочем, това повече прилича на кораб, който намира пътя си сам, отколкото на стрела, пусната от чужда ръка. Страх ме е да се бия с тях, жрецо, но още повече ме е страх да ги оставя на собствената им воля...

А ние с Чиер-Иер седяхме в носилката, гледахме се и не продумвахме. Да, жалък бях, светоносни Буаргу-Илир, и гордостта смирено отстъпи! Ако в гората те нападнат подивели кучета, какво правиш, за да не оскверниш меча си? Хвърляш им храна, и те, забравили омразата си към теб, се вкопчват в нея. Така и на нас с презрение — а може би просто с равнодушие — ни хвърлиха две шепи светлина и истини. Като онези две шепи божествен нектар, които нахранили сто хиляди гладни във Века на боговете.

Когато се прибрах в двореца си, останах много дни сам. Дори робите усещаха, че господарят им вече не е същият. Обикалях из безкрайните покои и за пръв път усещах колко съм претоварен от знаците на властта. Ръцете ми объркано поемаха някой от инструментите на музикантите, които бях изгонил. Не знаех да извличам подредени и гъвкави звуци — и това ми причиняваше болка. Но и да можех, това не би ми помогнало да пресъздам онзи първичен преливащ звук, който кънти в мен! Пръстите ми взимаха чука и длетото и оставяха несръчни следи върху мрамора. Не разбирах как е възможно онази огромна вълна от образи, тълпящи се в мен, да не може да се изобрази в мрамор. Захвърлих инструментите, светоносни братко, и плачех — аз, повелителят на цялата Вселена, плачех! Как мислиш, дали тази Вселена, над която толкова лесно властвуваме в титлите си, не ни отмъщава?

Тогава ми дойде най-странната мисъл, светоносни Буаргу-Илир. Че не е било вярно сравнението с кучетата, и в същност това, което изпитахме върху себе си... наистина е било оръжие! Но друго.

Какво прави нашето оръжие с врага? Разсича го, прави го от жив и пъргав човек на множество прости жалки неща като месо, кръв и кости, които с всеки ден се разпадат, докато се слоят със земята. Това прави *нашето* оръжие. А тяхното? Не прави ли то дивия невеж враг по-мъдър, не посява ли в главата му знака на разума, докато той престане да бъде враг? Все още не знам това, светоносни.

Досещам се, светозарни братко, каква ще е първата ти мисъл, след като прочетеш писмото ми — че твоят уважаван съсед Дан-Саминик е изгубил ума си. Досещам се и каква ще бъде втората ти мисъл — че може би няма да е зле да поведеш войска към земите ми, за да въдвориш ред. Не го прави, светоносни Буаргу-Илир. Този поход ще свърши много зле за теб, защото всеки твой ред ще бъде насмешка над нас. Дръж го за себе си и ни остави да търсим своя.

П. П. Когато пишех последните редове, вестносноци ми донесоха две съобщения, които навярно ще ти бъдат интересни. Първото е, че преди три дни е била разбита армията на император Гобетор, която неотдавна нахлу в земите ни откъм пустинята И второто, че стрелата на небесните чужденци е напуснала нашия свят. И с тях, както казват, отлетял придворният поет на Гобетор — Зун Себенера.

Как мислиш, светоносни братко, защо те взеха със себе си поет, а не император?“

Публикувано във вестник „Пулс“, брой 13/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.